

MÅRTEN SANDÉN★LISA MEDIN

DOGSTARS

Slaget om Tropolis

BONNIER
CARLSEN

KAPITEL 1

ÖVERALLT PÅ SKEPPET sprang hundar runt och fixade, drog i rep och hade sig. Hela Svalans besättning består faktiskt av hundar, förutom skeppsaporna. De är specialtränade apor som klättrar omkring i masterna och håller ordning på seglen.

”Anna, du reser just nu med ett av världens största segelfartyg”, sa Atjo och kurade ihop sig i min hand. ”Trixis skepp Svalan är 130 meter långt, och här uppe i stormasten är vindhastigheten 11,8 meter per sekund.”

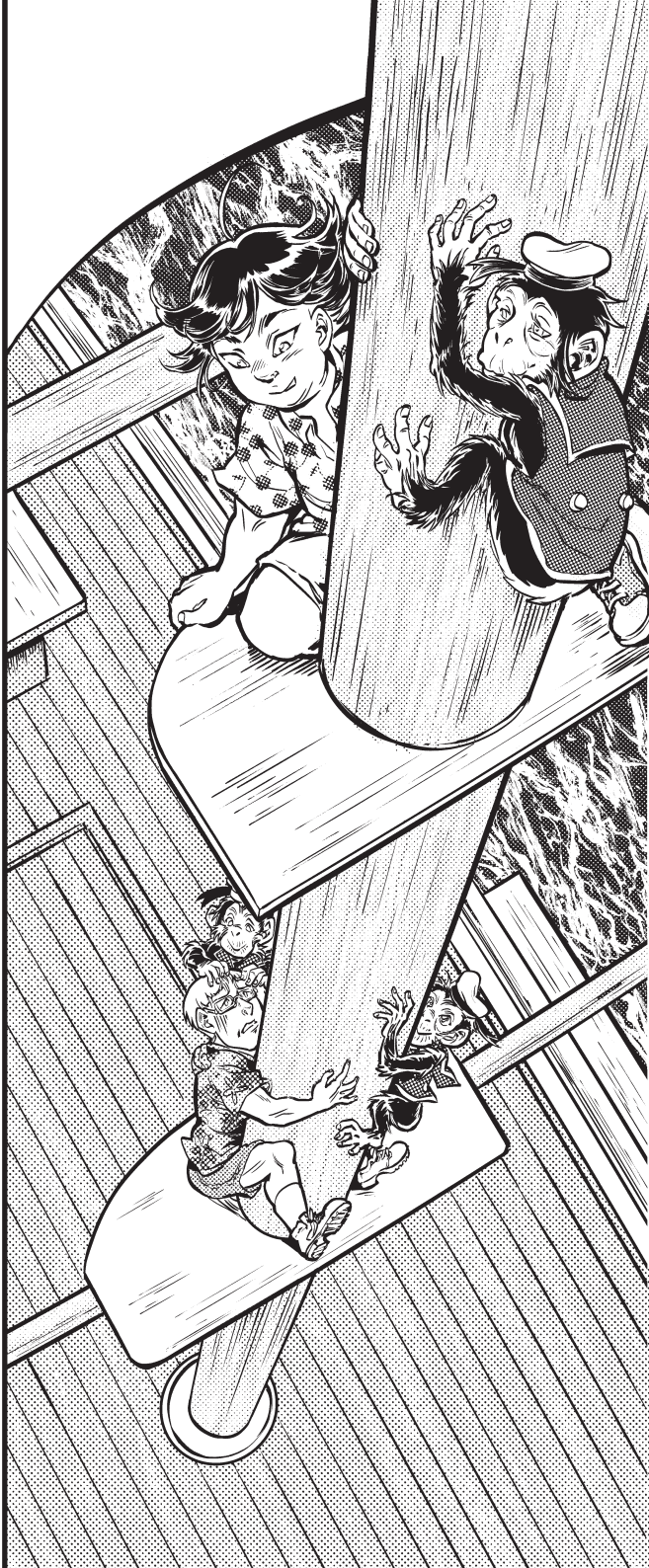
Atjo ser ut som en hamster, betar sig som en hamster och luktar tyvärr lite som en hamster också. Men egentligen är hon min explikator – en hamsterrobot med en superdator inuti – och hennes jobb är att förklara sådant jag kan behöva veta. Men ibland tar Atjo sitt jobb lite väl allvarligt.

”Just nu håller vi arton knop, eller 33,336 kilometer

i timmen. Alltså över femhundra meter i minuten”, sa Atjo. ”555,6 för att vara exakt. Det blir nästan tio meter i sekunden och ...”

”Kan du inte sluta räkna, Atjo?” sa jag och strök henne över magen. ”Njut av utsikten istället!”

”Vi har inte tid med utsikten”, sa Atjo och ruskade på sig. ”Du är ingen vanlig flicka längre, Anna. Du är en Dogstar med superkrafter, och tillsammans med dina kollegor Trixi, Sandro och Horace är du på väg till Tropolis på ett topphemligt

uppdrag som kan avgöra hela mänsklighetens ...”

Jag tryckte in en morotsstav i Atjos lilla mun. Hon började omedelbart mumsa nöjt. Morotsstavar är faktiskt det bästa sättet att få tyst på en explikator, har jag upptäckt.

Just nu ville jag bara njuta och inte tänka på att Rimfrost väntade på oss i Tropolis. Det gjorde mig rädd, och jag ville inte vara rädd. Jag ville bara sitta där högst upp i Svalans mast och känna farten. Det var nästan som att flyga. Och jag vet vad jag pratar om, för jag kan faktiskt flyga på riktigt! Det är det som är min superkraft.

”Hinner vi gå och bada, Atjo?” frågade jag.

Atjo tuggade ur och svalde.

”Kanske senare”, sa hon. ”Efter Dogstars möte.”

”Men en glass hinner vi väl?” sa jag. ”Horace, vill du ha en glass?”

Horace, som också är en Dogstar, satt på en avsats nedanför mig.

”Eh, jag tror inte det”, sa han. ”Ska vi inte klättra ner nu, Anna?”

Horace höll hårt i masten medan en nyfiken skeppsapa pillade honom i håret. Horace såg inte ut som om han gillade det. Han blundade hårt och hans ansikte hade samma färg som päronmilkshake.

”Mår du inte bra?” frågade jag. ”Du sa ju att du aldrig blir sjösjuk.”

”Det blir jag inte heller”, sa Horace. ”Men jag blir höjdrädd.”

Jag stoppade Atjo i fickan och flög ner till honom. När jag hade sjasat iväg den pilliga skeppsapan slog jag armarna runt Horaces bröstborg och drog loss honom från masten.

”Varför sa du ingenting?” sa jag. ”Vi kunde ju ha gjort något annat istället. Spelat däcktennis med din mormor, eller så.”

Med Horace i ett stadigt grepp dalade jag långsamt mot segelbåtens däck. Långt där under oss såg jag skeppshundar dra i repstumpar och skrubba däcket med skurborstar på tassarna. Hundarna verkade faktiskt veta vad de höll på med, även om de inte riktigt såg ut som sjömän brukar.

”Förlåt, Anna”, sa Horace när vi började närma oss däcksplankorna. ”Jag ville inte verka feg.”

”Feg?” sa jag och släppte ner honom i en vilstol. ”Det är väl inte fegt att klättra upp i en femtio meter hög fartygs-mast när man är höjdrädd. Det är ju galet modigt!”

Horace var inte grön längre, men han såg fortfarande ledsen ut.

”Jag kommer aldrig att bli modig”, sa han. ”Inte som du, i alla fall.”

”Jag behöver inte vara modig”, sa jag och slätade till hans hår som hade blivit rufsigt av vinden. ”Jag kan ju flyga.”

Horace tänkte efter.

”Det förstås”, sa han.

Under de senaste dagarna hade jag börjat gilla Horace mer och mer. Lite var det nog för att vi äntligen hade haft

tid att umgås ordentligt. Tid är liksom det man har mest av ombord på en segelbåt ute på världshaven.

Men mest berodde det nog på att det här var den riktiga Horace, inte hans avatar som hade gått i min klass i flera år. Den här Horace vågade vara rädd ibland.

”Ska vi inte ta en glass ändå?” frågade jag. ”Vi hinner säkert med minst två innan det där mötet, och ...”

”Halli, hallå!” dånade en röst bakom mig. ”Kan man få ett litet smajl?”

Åh nej! Kartläsaren hade fått syn på oss. Nu kom han forsande över däck med sin eviga filmkamera.

Det är oklart exakt vad Kartläsaren jobbar med, men han filmar allt som vi Dogstars gör. Han påstår att det är för att de hundar som inte har träffat oss än ska lära känna oss, men egentligen tror jag bara han gillar att filma saker.

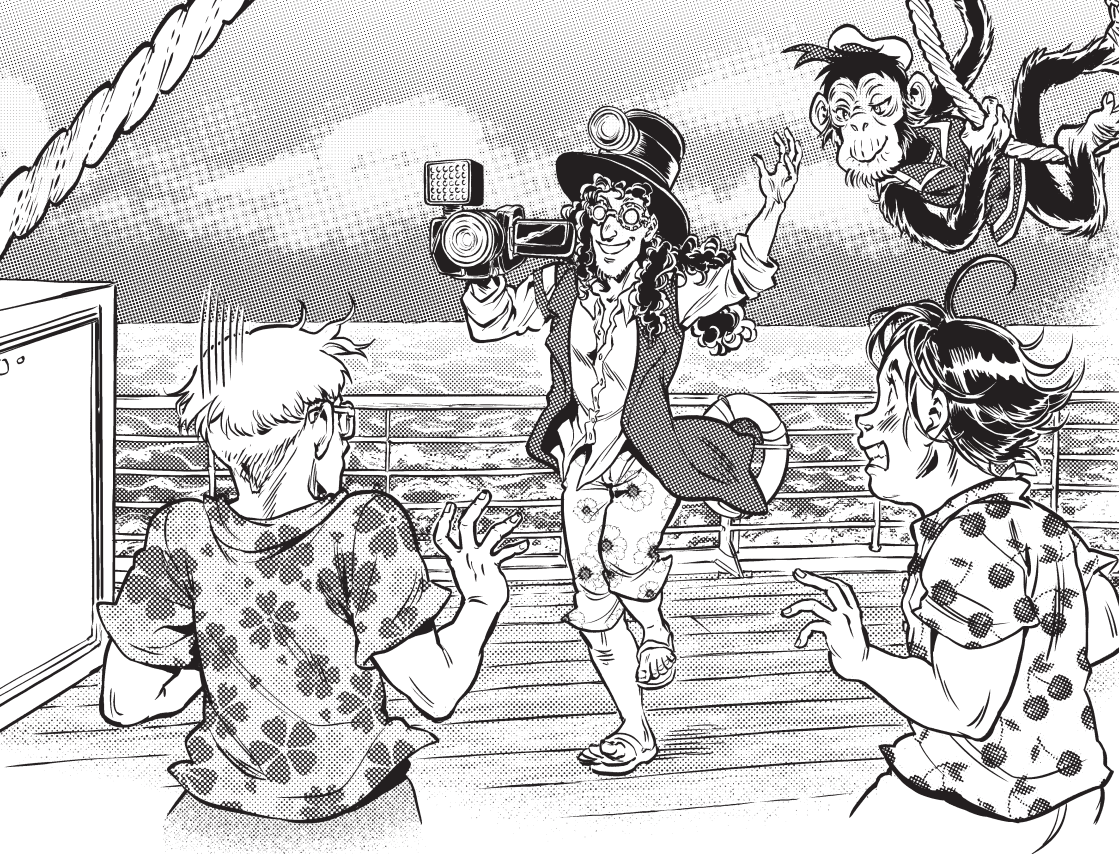
”Men, snälla Kartläsaren!” sa Horace. ”Att vi äter glass kan väl inte intressera någon?”

Kartläsaren sänkte kameran och såg på oss genom sina märkliga glasögon.

”Alla hundar är intresserade av superhjältar”, sa han. ”Alltid. Till och med när de bara äter glass.”

Han började filma igen.

”Vi befinner oss alltså på Trixis segelfartyg Svalan”, sa han, som om han pratade till en publik. ”Två Dogstars – Anna och Horace – har precis varit uppe i masten. Och nu ska de äta glass!”

”Men ge dig”, sa jag och tog tag i Horace. ”Gå och filma skeppsaporna istället!”

”Det där klipper vi bort”, mumlade Kartläsaren. ”Hundarna vill inte höra om apor. De vill höra om superhjältar.”

Med samma jobbigt peppiga berättarröst fortsatte han:

”Svalan beräknas anlända till Tropolis tidigt imorgon bitti, och alla fyra Dogstars finns förstås ombord.”

”Vi sticker upp till bryggan”, viskade Horace i mitt öra. ”Med lite tur kan vi smita ifrån honom!”

Men när Kartläsaren har fått för sig att han ska filma något är han lika seg som min favoritglass Klisterkola. Hela

vägen upp till bryggan gick han två trappsteg bakom oss.

”Dogstars ska naturligtvis inte till Tropolis på semester”, fortsatte Kartläsaren, som om vi inte var där. ”Superhjältar tar nämligen aldrig semester. Deras uppdrag är att hindra baron Fiocco di Neve – som brumernas högste ledare Rimfrost kallar sig för tillfället – från att ställa till med något fruktansvärt.”

Vinden som fyllde Svalans segel kändes plötsligt kylig. Jag ville verkligen inte tänka på Rimfrost. Jag ville äta glass med Horace och låtsas att jag var på semester. Även om superhjältar aldrig tar semester.

”Kan du inte spionera på Rimfrost istället för på oss?” muttrade Horace.

Kartläsaren låtsades inte höra honom.

”Jo, minsann”, sa han. ”Brumerna planerar något stort under Trixis megashow i Tropolis. Något stort och hemskt. Och fruktansvärt för klimatet. Bara Dogstars kan stoppa dem!”

Nu kunde jag inte hålla mig längre.

”Men alla vet ju redan det där”, sa jag, rakt in i Kartläsarens kamera. ”Alla hundar vet att framtiden för hela jordens klimat hänger på fyra barn med superkrafter, och ...”

”Superkrafter, ja!” sa Kartläsaren. ”Alla i Dogstars har mycket ovanliga förmågor. Anna kan flyga, och Horace är världens smartaste pojke. Trixi kan övertala vem som helst till vad som helst – förutom att hon är en världs-

berömd megastjärna med egen segelbåt, förstås. Och Annas tvillingbror Sandro kan ...”

Han tystnade och sänkte kameran.

”Det där är faktiskt ett problem”, sa han och såg bekymrat på Horace och mig. ”Jag har inga riktigt bra bilder på Sandros superkraft. Det är himla svårt att filma någon som är osynlig, eftersom ... tja, eftersom de är osynliga.”

”Men varenda hund vet att Sandro kan bli osynlig”, sa jag. ”Du har ju massor av tagningar när hans röst verkar komma ur tomma luften, och ...”

”Yohoo!” ropade en röst ur tomma luften. ”Anna och Horace! Här uppe är vi!”

KAPITEL 2

MEN DET VAR inte min tvillingbror Sandro som ropade. Det var Horaces mormor. Egentligen skulle hon inte alls ha följt med till Tropolis, men det blev lite rörigt när vi åkte, så hon fick hänga på. Och hon verkade inte ha någonting emot en segeltur.

Nu stod Horaces mormor på övre däck och spelade däcktennis med några skeppsapor. Däcktennis är en jätteskum sport, som en blandning mellan krocket och curling. Att döma av skeppsapornas sura miner gissade jag att Horaces mormor vann.

”Nämen, Anna”, sa Horaces mormor när vi kom närmare. ”Vad hände med din fina sminkning?”

Hon pekade på mitt ansikte och jag fattade ingenting.

”Eh, va?” sa jag och gnuggade diskret min överläpp. ”Vilken sminkning?”

Horaces mormor pekade på mitt ansikte igen.

”Den som aporna gjorde på dig”, sa hon. ”Jag tyckte det var jättesnyggt!”

Ibland tror jag att Horaces mormor inte riktigt är den vassaste hästen i kanoten, eller vad man brukar säga. Jag har aldrig sminkat mig i hela mitt liv, och jag har definitivt aldrig blivit sminkad av apor!

”Kom, Anna”, sa Horace och tog min arm. ”Jag tror att jag vet vad mormor pratar om.”

Han ledde mig över däckets nerför en trappa och in i aktersalongen.

Aktersalongen, där Trixi brukar repetera sina dansnummer, är det största rummet på Svalan. Nu var den tom, förutom en grupp tjatrande apor vid fönsterväggen.

Skeppsapor brukar ha sjömanskjortor och Kalle Anka-mössor, men det här gänget såg ut som rockstjärnor i glitterlinnen och blanka rockabillyperuker.

”Vilka skumma apor”, viskade jag till Horace. ”Vad pysslar de med?”

”Det är Trixis sminkapor”, viskade Horace tillbaka. ”De håller på att sminka dig. Eller, typ dig.”

När jag gick närmare såg jag att sminkaporna hade satt min avatar i en frisörstol och knutit ett skyнке runt halsen på henne.

Avataren är en robot som Horace byggde på den tiden vi fortfarande var vanliga barn som gick i samma klass. Roboten ser exakt ut som jag, rör sig som jag och pratar som jag. Fast nu log den bara fånigt när aporna drog den i

håret och gnuggade den med bomullstussar i ansiktet. Det hade verkligen inte jag gjort.

”Vad sjutton håller de på med?” sa jag. ”Varför sminkar de min avatar?”

Horace ryckte på axlarna.

”Någon måste de ju träna på”, sa han. ”Och din avatar sitter åtminstone still.”

Det var i och för sig sant. Horace höll på att uppgradera min avatar, och medan systemet laddade satt hon typ bara still. Det gör nästan aldrig jag.

”Men liksom, vem ska jag ...”, började jag. ”Jag menar, vem ska avataren föreställa?”

Horace petade ner sina glasögon på näsan.

”Kan det vara Taylor Swift?” sa han. ”Jag tycker det är lite likt Taylor Swift.”

”Taylor Swift?” skrek jag. ”Min avatar kan väl inte fjanta omkring i Tropolis utklädd till Taylor Swift heller! Hon ser ju helt knäpp ut!”

Sminkaporna blängde missnöjt på mig. En av dem, en knubbig apa i rosaglittrig kostym och lila rockabillyfrisyr, höjde hotfullt sin hårborste. När jag tittade närmare såg jag att hans makeup också liknade Taylor Swifts. Kanske hade jag förolämpat honom.

”Kom, Anna”, sa Horace lågt och tog min arm. ”Vi sticker.”

Medan han ledde mig tillbaka ut på däck gjorde han tummen upp till sminkaporna.

”Bra jobbat, kompisar!” hojtade han. ”Fortsätt så!”

Det lilla däckets utanför aktersalongen var lugnt och soligt. Jag ville verkligen inte tänka på allt jobbigt vi skulle behöva göra i Tropolis, men jag anade att jag snart skulle bli tvungen. Jag sjönk ner i en däckstol och Horace satte sig bredvid mig.

”Hur blev det med den där glassen?” frågade Horace.

”Visst, ja”, sa jag och vände mig mot en metalllåda som stod på en rullvagn bredvid bordet. ”Tony, två glassar, tack. Extra stora.”

Hemma på Grönlingsgatan har vi en favoritrestaurang som heter Tonys. Den är helt automatisk, och det räcker med att säga vad man är sugen på så dyker det upp i en liten silvrig låda på bordet. Trixi har naturligtvis låtit installera Tonylådor på Svalan också.

”Neeej!” vrålade Horace just som Tonylådan öppnades. ”Inte Klisterkola!”

Det är så himla konstigt. Klisterkola är min absoluta favorit bland Tonys glassar, men Horace hatar den! Hur kan man hata något så underbart?

Klisterkolaglass är seg och klad- dig och supergod, och man kan bygga gubbar av det som blir över. Härromdagen gjorde jag en jättefin Klister- kolaskulptur av Kartläsaren.

”Jag tar en Körsbärsdröm”, sa Horace. ”Extra körsbär.”

Hans strut försvann in i lådan igen och istället dök en körsbärglass med extra sylt upp.

Det var faktiskt rätt härligt att sitta där i varsin solstol och mumsa.

För en liten stund kändes det nästan som om vi var på semester. Fast superhjältar har så klart aldrig semester. Hela tiden ska vi göra farliga och jobbiga saker som jag inte ville tänka på.

”Horace, varför ville aporna att min avatar skulle se ut som Taylor Swift?” sa jag när jag svalt min sista sked glass. ”Hur kan apor ens sminka så bra?”

Horace svepte en filt om benen, fast det inte var särskilt kallt.

”Trixi har jobbat med samma sminkteam under de senaste tre världsturnéerna”, sa han. ”De är inte vilka apor som helst.”

Han såg sig omkring, som om han ville vara säker på att ingen lyssnade.

”De kan mycket mer än att få dig att likna Taylor Swift.”

”Som vad?” sa jag. ”Kan de typ få mig att likna Svampbob Fyrkant?”

Horace nickade.

”Inga problem”, sa han. ”Om de får lite tid på sig kan de förmodligen få Taylor Swift att likna Svampbob Fyrkant. Eller ...”

”Jaså, där är ni!”

Både Horace och jag ryckte till när en basröst hördes ovanför oss. Kent, Trixis naturligt rosa toypudel, stod högst upp i trappan med sina naturligt rosa öron instoppade i kaptensmössan.

Kent envisas med att ständigt ha den där mössan, fast

alla så klart fattar att en pytteliten pudel inte kan vara kapten på världens största segelfartyg. Alla utom Kent, i alla fall.

”Trixi och Sandro väntar på bryggan”, sa Kent och gjorde honnör. ”Och de har en hemlig gäst!”